

Jobbágy Károly

Örök párbeszéd

ADÁM:

Ne nézz hátra!

Úgy is tudod, hogy én jövök mögötted,
S ha visszagondolsz rá, emlékszel is,
hogy időtlen idők óta járok a nyomodban,
te özléptű, riadt-tekintetű.

Ne fuss előlem!

Úgy is tudod, hogy nincs hová menekülnöd,
kicsi a világ, mindenütt utólérlek,
s rádszegezem vádoló tekintetem:
Miért nem akarsz az enyém lenni?

Ne fogd be füledet!

Mindenütt hallod ziháló lélegzetem
s ereim hangos dobszavát,
s szíved már ehhez próbál igazodni.

Mert

 meglehet, hogy csak **hisztéria**
a szerelem és ahogy egy orvos mondta:
alhasi vérbőség;, de ha körülnézel e földön,
ami szép — ebből született,
pelyhes madarak, villogófogú medvék,
zsurlók, pálmák s óriás jegenyék.

Hajtsd le a fejed, ne ellenkezz tovább!

Add meg magad,

 s állj meg,

 míg utólérlek!

EVA:

Míg szólsz hozzám és rutinos szavakkal

És sokszor próbált szép tekintetteddel

Méricskéled az utat felém,

Magad sem látva, mit akarhatsz tőlem:

Könnyű szédülést, vagy örvénylő vihart,

Nem tudod, hogy rég bennem élsz már.

Szemedből nézem szánalmas magam,
Mint épít gyáván falat közénk
Félbemaradt mozdulatokból, hideg szavakból,
Egy fehér mirtusszal megvert nemzedék
hideg képmutatásából.

És míg vallasz indulataiddal,
Belőlem szólsz a piros félhomályban.
Hiába menekülök bűvös körödből,
Úgy futok előled, hogy viszlek magammal.

ADÁM:

No, ugy-e jó?
És nem is bánod,
hogy konok voltam és betörtem hozzád,
s felgyújtottam körülötted a világot.
Lomha békéd és könyveid nyugalma
helyett e csendes, szép csatározások
rabolják el a délutánjainkat.
De ne sajnáld, mert ez a teljes élet!
Hazugság e nélkül a világ.
A lét titkainak kapuja csukódik ránk,
s a legszebb öröm,

amikor ágyad ringat.
(Akár a boldog állatok
— lihegve és fel felhorkanva —
birkóztunk, — bőröd csillogott
s áttüzesedett arcod hamva.

Szép, csontból, húsból faragott
szobrom, te fölöttem toronyló,
lehúnyom szemem, te vagy ott
éjszakáimra felfeszítve.)

Úgy-e jó így, nagy futások után,
a nagy magasba-kapaszkodások
múltán elnyúlni egymás mellett?

Este van. Besötétedett.
Elnyugszanak a ménesek,
a futkosók, a horkanók,
A korom éjben más nem világít,
csak a melled,
ó, csak a melled!

ÉVA:

Én nem élek már napok óta, csak benned és
[általad kedvesem.

Messze van tőlem most a világ, csak magamra
[figyelek,

Meg Rád, aki testemnek zárait felnyitod
És egy új kozmoszba röpítesz magaddal.
A tárgyak megszöknek előlem
És az emberek két fényév távolságból szólnak hozzám.
Alomköd ül a valóságon és álom lesz az érzékelhető
[valóság.

Jössz és mész — ez az új mértéke az időnek,
üzenetet csak hangod hoz az ajtón túlról,
Mellyel magunkat egymásba bezárjuk.
Ne kérdezd — ki tudhatja? — meddig tart sorsunk
[összefonódása.

Egy életet átélhetünk rövid idő alatt.
Sejtjeink őrzik majd egymást, ha már tudatunk
Más felé fordul, vagy fénye kihúny örökre.

ÁDÁM:

Mi van veled?

Itt vagy és mégis távol.
Hideg szemed lassan átsiklik rajtam
s nem torpan meg villámot vetve nálam,
mint nem is oly rég, mikor rámtaláltál.

Búcsúzni készülsz?

Hová, merre mennél?
Hideg a világ, senki nem takar be,
s ha hőség tombol, csak én vagyok árnyék,
amely megment, ahová meghúzódhatsz.
Mi taszít tőlem? és kihez, mi csábít?

Hogy én?

Hogy rajtam érzed ugyanezt?
Hogy én lettem merengő, eltűnődő?
Hogy én mennék, ha kezéd elereszt?...
Fáradt vagyok csak. Ne vedd észre rajtam.

S talán igaz, hogy két szemem lehúnyva
látni vélem az elveszett szabadság
hajdan bekószált, izgalmas világát...

A véletlen találkozásokat,
éjszakákat az új, idegen ágyban,
soha többé nem hallott nevetések
csiklandozzák fületem izgatóan...

De ne búcsúzz! Még fázom nélkülüled,
el sem tudom képzelni a világot
napfényt hintő meleg mosolyod nélkül,
mélybevonó öleléseid nélkül.

(Mikor a ruhám nálad levettem,
egyszeriben védtelen, csupasz lettem,
s az is maradtam, már hiába
öltözöm bármi maskarába,
sisakba, vértbe . . . — páncélinget
ölthetek, semmi nem segít,
tekinteted átveri mindet,
s belát kis-gyermek énemig,
ahol sarokba félve megbútt,
riadt kölyökként sírdogálok . . .

Nagyanyám letérdeltetett
a két ágy közé büntetésből
a nagy, kék, zsirosbödön mellé.
Fölöttem aranyos keret.
Szűzanya néz rám — mindig rám néz —
Konokul megbúvok alatta,
vígasztásul, könnyes szemmel,
lopott, hideg zsírt nyalogatva.)

ÉVA:

Nem búcsúzom. Magam kellene megtagadnom
Ha téled elszakadnék.
Az éjszaka felé fordulni nem akarok.
a semmibe visszahullani nem akarok.
Szívósan törnek a növények a fény felé
A föld alól, a föld felett is
Ha sötét sarokba állítják őket;
Te napja lettél lelkem legjobb indulatainak,
melyben gunnyasztó csiráim szárba szöktek
sugaradtól.

Nem hagyhatom pusztulni immár.
Mégfúrom kutadat
a szép szerelem jogán,

ha inni nem adsz vizedből.
Megrontom kovászodat
a jó szerelem jogán,

ha enni nem adsz kenyeredből.
Szétszórom parazsodat
az élet jogán,
ha nem juttatsz melegedből.

ADÁM:

Nem történt velem semmi, semmi.
Szeretlek is, de elfáradtam.

Bika-bánatok megtiportak,
régi derűmnek vége van.

Fáradt vagyok a bujdosásra,
kilépek hát az úrhajódból,
száguldj tovább valaki mással!
Engedj zuhanni egymagam!

Biztonság kell a szerelemhez,
határtalan hit önmagamban,
hogy jogom ez, s mindig velem lesz
a jószerencse, hír s a hit...

Fordulj el drágám! — siess innen,
keress magadnak győztesebbet!
S most én mondom: ne nézz rám vissza,
mikor önvérem elborít!

EVA:

Szabadulj hát!

**Szállj csak gyönyörű madaram!
Felbontom az együtt szőtt köteléket.
Ne béklyózzon megúnt szerelem,
sem vélt kötelesség,
sem szemem könnyörgő sugára.**

Tiéd a világ,

**szállj hát gyönyörű madaram!
Fürödj új napok sugarában.
(Megjelöltelek magamnak örökre,
úgyis veled leszek,
ha emlékem is kihull belőled.)**